

BLACKY WIJST DE WEG....

"Woef, woef!"

Wild springt de hond eerst tegen Hans op. Daarna tegen Marloes. Dan loopt hij van hen weg, naar opa's huis. En komt meteen weer naar hen toe. Het is net of hij zeggen wil: "Kom mee, kom mee...." Wat wil Blacky toch? En hoe komt het, dat hij hier los loopt? Dat mag toch niet? Hans en Marloes komen van hun huis. Mama heeft gezegd: "Brenge jullie de krant even naar opa. Maar kom meteen terug, want we moeten vroeg eten vanavond".

Opa woont niet ver. Maar twee straten verder. In het laatste huis van de Achterstraat, aan de rand van het stadje. Daar woont hij, alleen met zijn pikzwarte hond.

Marloes en Hans gaan graag naar opa. Opa is altijd vrolijk. Hij is leraar aan de muziekschool geweest en hij speelt dikwijls op zijn piano. Hij leert hen soms een liedje. Liefst over vogels. Want opa houdt van vogels. Daar weet hij veel van. Aan hun geluid kan hij horen wat voor vogel het is! Dat is knap!

Hans en Marloes lopen naar het tuinhek. Ze zien hoe Blacky zomaar over het hek springt en voor hen uit rent. De tuin in. Waar is opa?

Ze openen het hek en lopen achter het huis om. De keukendeur staat wijd open. Geen opa te zien. Zou opa in de schuur zijn? Daar staat zijn werkbank. Daar knutselt hij vaak. Maar de schuur is leeg.

De kinderen lopen nu ook de tuin in. Opa heeft een heel grote tuin, met veel planten en struiken en achterin hoge bomen.

"Zijn jullie daar, kinderen?", horen ze opeens een bekende stem.

Eerst zien ze niemand. Maar opeens zien ze opa. Ze schrikken allebei. Opa staat niet tussen de struiken. Hij ligt op de grond. Wat is dat nu?

Als ze vlak bij hem zijn zien ze een ladder in de struiken liggen, helemaal scheef.

"Kom maar dichterbij, kinderen", zegt opa. Hij probeert rustig te praten en zelfs een beetje te lachen. Maar soms trekt er een pijntrekje over zijn gezicht.

"Opa! Wat is er?", vraagt Marloes. "Bent u gevallen?", stamelt Hans. Zijn hart klopt in zijn keel van de schrik. Heeft opa pijn?

"Ja, ik ben gevallen. Ik wou een vogelkastje ophangen in die eikenboom. Daar", wijst opa. "Ik zette de ladder tegen de boom, nam het kastje en klom naar boven. Daar heb ik het stevig vastgemaakt. Toen ik klaar was ben ik voorzichtig omlaag geklommen. Maar toen begon de ladder te schuiven! Ik probeerde mij vast te grijpen aan een dikke tak, maar.... mis. Ik viel. En ik kwam op die harde wortel terecht die boven de grond uitsteekt. Dat was au!"

Dat begrijpen Hans en Marloes. Ze kijken sip. Allebei. Wat een smak moet opa gemaakt hebben.....

"Kunt u niet overeind komen?", vraagt Marloes bezorgd. "Zullen wij u helpen?"

"Ik denk dat ik iets gebroken heb", zucht opa. Er schiet er een pijnscheut door zijn been. "Maar jullie kunnen me wel helpen! Hans, loop eens vlug naar de keuken. Daar ligt een losse telefoon op de tafel. Breng die maar bij me".

Hans holt al. Marloes blijft bij opa. De hond is nu rustig. Kwispelstaartend loopt Blacky om opa heen. Marloes heeft de krant nog in haar hand.....Wat een geluk dat zij opa gevonden hebben!

Daar is Hans al met het mobieltje.

Opa toetst snel het alarmnummer 1-1-2. De kinderen horen hem uitleggen wat er gebeurd is. Als het gesprek afgelopen is, zegt hij: "Ze sturen direct een ambulance". Dan belt opa ook mama op. Die moet het ook weten.

"Hebt u het niet koud, opa?", vraagt Hans bezorgd. "Dat valt wel mee, hoor jongen", zegt opa. "De ambulance zal zo wel komen. Maar er staat op het aanrecht nog koffie in het apparaat. Een warm kopje koffie zal me goed doen. Kunnen jullie dat voor me halen?"

Nu wordt Marloes actief. Ze legt de krant op de tafel in de keuken en schenkt een beker vol koffie voor de patiënt in. Voorzichtig loopt ze er mee naar buiten. Opa is er blij mee. "Heerlijk, meisje", zegt hij dankbaar. "Wat ben ik blij dat jullie er zijn", zegt hij ook nog. Daar worden Hans en Marloes warm van.

Het wachten duurt toch wel lang. De kinderen worden stiller en stiller. Ze vinden het heel akelig voor opa. Maar opa vrolijkt ze op, net als altijd.

"Kennen jullie het vogelversje nog dat ik jullie pas geleerd heb? Zing het nog eens voor me?" Die opa toch! Die wil hen laten zingen terwijl hij daar zo zielig op de grond ligt. Ze doen het toch maar.

De vogelen des hemels
de leliën des velds
zij hebben ons van Jezus
en 't paradijs verteld.

De vogels die daar vliegen
zij geven hoog van God,
zij geven van de liefde
van God de Vader op!

Het versje is nog niet uit of daar hoort het drietal de sirene van de ambulance. Blacky rent blaffend naar het hek, gevolgd door de kinderen.

Een verpleegkundige, in het wit, komt de auto uit. De kinderen vertellen hem van hun gevallen opa die achter het huis in de tuin ligt. Met zijn collega haalt hij een brancard uit de wagen. Snel lopen ze de tuin in.

"Toet toet!!" Daar stopt een tweede, gewone auto. Het zijn vader en moeder. Ongerust en bezorgd lopen ze er achteraan.

De verplegers tillen opa op de brancard. Ze pakken hem goed in en maken hem vast met riemen. Marloes geeft opa nog gauw een kus: "Opa, ik zal voor u bidden, hoor!"

Mama gaat met de ambulance mee. Vader sluit opa's huis en schuur goed af. "Kom, jongens, we gaan nu in onze eigen auto naar huis".

"En Blacky dan?" "Die gaat natuurlijk ook mee".

Straks bellen we naar het ziekenhuis", belooft papa. "Gelukkig waren jullie er gauw bij. Jullie hebben goed geholpen!"

Hans en Marloes zijn er stil van. "Wat gaan ze nu met opa doen?", vraagt Marloes een beetje benepen. "Ze gaan eerst foto's nemen. Daarop kunnen ze zien of er iets gebroken is. Dan gaan ze opa helpen. Over een paar uur weten we meer. Maar....opa zal voorlopig zijn krantje wel in bed moeten lezen!".

A.R. Maatsman

K&E 2005